

Ο Σμαράγδιος Πίνακας και ο Ρουμπινένιος Πίνακας Υπαιγιμοί πάνω στην Αλχημεία

Από τον Κυρίαρχο Μεγάλο Γενικό Ιεροφάντη,
Κυρίαρχο Μεγάλο Διδάσκαλο
Sebastiano Caracciolo 33º 90º 97º

Η γνώση της Αλχημείας, κανονικής κόρης του Ερμητισμού, είναι απολύτως απαραίτητη προκειμένου να μπορέσουμε να διατρέξουμε την τυπική (*σημ. μεταφρ.: δια του Τυπικού*) οδό του Σεβάσμιου Τύπου μας.

Όμως, πριν ασχοληθούμε με την μελέτη της Αλχημείας, κρίνω σκόπιμο και κατάλληλο, να εξετάσουμε τον Σμαράγδινο πίνακα του Ερμή του Τρισμέγιστου, αυθεντικά Ερμητικό, και τον Ρουμπινένιο Πίνακα, αγνώστου συγγραφέα, που εμφανίζεται αντίθετος στον Σμαράγδινο, αλλά που στην πραγματικότητα τον συμπληρώνει.

Alchimia - Leonhard Thurneysser, 1574.

Και οι δύο πίνακες αποτελούνται από δώδεκα σημεία.

Ο Σμαράγδινος Πίνακας:

1. Είναι αληθέστατο, αφευδέστατο, βεβαιότατο. Ότι αυτό που είναι κάτω είναι σαν κι αυτό που είναι άνω και αυτό που είναι άνω είναι σαν κι αυτό που είναι κάτω, για την πραγμάτωση του θαυμαστών του Ενός Πράγματος.
2. Και όπως όλα τα πράγματα προήλθαν από το Ενα, έτσι και όλα τα πράγματα γεννήθηκαν από αυτό το ένα δια της προσαρμογής.
3. Πατέρας του είναι ο Ηλιος, Μητέρα του η Σελήνη, ο Ανεμος το κυοφόρησε, τροφός του είναι η Γη.
4. Είναι ο Πατέρας κάθε τελειότητας και πληρότητας στον Κόσμο.
5. Η δύναμή του είναι ολοκληρωτική, εάν ξεχυθεί πάνω στη Γη
6. Θα χωρίσεις τη Γη από το Πυρ, το λεπτοφυές από το χονδροειδές δρώντας ηπίως, με μεγάλη σύνεση και επιδεξιότητα.
7. Ανέρχεται από τη Γη στον Ουρανό και πάλι κατέρχεται από τον Ουρανό στη Γη ενώνοντας και ζωοποιώντας την ισχύ των ανώτερων και κατώτερων πραγμάτων.
8. Θα αποκτήσεις έτσι, τη δόξα ολόκληρου του κόσμου και κάθε σκότος θα πετάξει μακριά από σένα.
9. Αυτή είναι η κραταιά δύναμη κάθε δυνάμεως γιατί υπερνικά κάθε τι το λεπτό και διαπερνά κάθε στερεό πράγμα.
10. Έτσι δημιουργήθηκε ο κόσμος. Από εδώ προέκυψαν θαυμαστές προσαρμογές των οποίων αυτή εδώ είναι η μέθοδος.
11. Γι' αυτό ονομάζομαι Ερμής (Υδράργυρος) Τρισ-Μέγιστος, αφού κατέχω τα τρία μέρη της φιλοσοφίας όλου του κόσμου.
12. Πράγματι, αυτό που είχα να πω σχετικά με την Λειτουργία του Ηλιου ολοκληρώθηκε.

Ερμής ο Τρισμέγιστος

Ο Ρουμπινένιος Πίνακας:

*Δόθηκε για πρώτη φορά στη δημοσιότητα από τον **Gastone Ventura**,
Κυρίαρχο Μεγάλο Ιεροφάντη και Κυρίαρχο Μεγάλο Διδάσκαλο
του Αρχαίου και Αρχέγονου Ανατολικού Τύπου Μισραΐμ και Μέμφις (1966-1981),
στο βιβλίο του «Το μυστήριο του Θυσιαστικού Τύπου»*

1. Δεν είναι βεβαιότατο ούτε αληθέστατο κατά πόσον η νόηση της δημιουργίας κατανοείται. Ακατάληπτος αληθώς είναι ο Δημιουργός. Αυτό που είναι άνω δεν είναι σαν κι αυτό που είναι κάτω. Ψηλά είναι η αίγλη της Ενότητας, χαμηλά η αθλιότητα της πολλαπλότητας, που εμφανίζεται ως όλον και δεν είναι τίποτα.
2. Και από την στιγμή που όλα τα πράγματα συμμετέχουν στην πολλαπλότητα, αυτά, τόσο το λιγότερο είναι Αλήθεια, Ζωή, Καλό, από την στιγμή που απομακρύνονται από το Εν.
3. Ίδου ο αριθμός, ο πολύμορφος, το περίβλημα, το πτώμα του ενός: Ο πατέρας του ήταν η επιθυμία της Γης, Μητέρα του η άγνοια. Ο Ηλιος αποσυνθέτει το πτώμα και ο Ανεμος διασκορπίζει την δυσοσμία του καρπού των δύο.
4. Αυτή η επιθυμία δημιούργησε τους Ηρώες, τους δαίμονες και τους θεούς' αυτή η άγνοια διατηρήθηκε επάνω σε ό,τι πιθανό, περιπλέκοντας κάθε παράδοση που είναι το τρία.
5. Και βασίλεψε στο Κακό, στο Αίμα, έξω από το Ρόδο, στην αποστροφή των τεσσάρων.
6. Θα ενώσεις το ένα με το δύο, τον Ενα με τους Πολλούς, την πνοή με τον εαυτό, απαλά, με μεγάλη προσοχή, μέχρι το εννέα, υπερπηδώντας το πέντε.
7. Δεδομένου ότι κατέρχεται από τον Ουρανό στη Γη και ανέρχεται πάλι στον ουρανό, αποδιοργανώνοντας τις κατώτερες δυνάμεις στην Ανώτερη απροσδιόριστη Δύναμη, που καταλήγει στο έξι.
8. Τότε, υιέ της επιθυμίας θα είσαι όπως οι Θεοί, οι δαίμονες και οι ήρωες, κύριος του σκότους και του φωτός των επτά.
9. Σε αυτό συνίσταται η γνώση, γνώστη κάθε γνώσης' θα είσαι τόσο μεγάλος που θα είσαι ακαθόριστος και απροσδιόριστος. Θα νικήσει όποιος βαραίνει περισσότερο στην ζυγαριά του οκτώ.
10. Έτσι ο κόσμος επινόησε τα ιδεώδη του. Μπορείς να εφαρμόσεις αυτήν την Αρκάνα σε οποιοδήποτε πράγμα: προχωρώντας ελικοειδώς, δονείται σαν χορδή λύρας και γίνεται αριθμός μεταβατικός. Ομοίως κάθε δευτερεύουσα αιτία.
11. Επομένως, εγώ ονομάσθηκα Αγγελιαφόρος του Θωθ, σκλάβος πιο πολύ του αιτίου της Λογικής παρά φίλος της Λογικής της ίδιας.
12. Ό,τι έχει επωθεί για τις ταπεινές λειτουργίες του Ουρανού και του Κρόνου ας γίνει οδηγός στους επιθυμούντες: Ο Οσιρις είναι ένας θεός μαύρος.

Από τον Σμαράγδινο Πίνακα, ανακαλύπτουμε από τις πρώτες λέξεις, ότι όλα τα πράγματα προέρχονται από το ΕΝΑ που τα δημιούργησε. Ωστόσο, μολονότι κάθε πράγμα παρουσιάζεται διαφορετικό από τα άλλα, όλα τα πράγματα έχουν κοινή την προέλευση του ΕΝΟΣ ΠΡΑΓΜΑΤΟΣ, της δημιουργίας του έργου του Θεού και, επιπλέον, μεταξύ όλων των πραγμάτων υπάρχει μία σχέση ομοιογένειας (όχι ομοιότητας) που τα δένει άρρηκτα μέσω του Ενός πράγματος με τον Δημιουργό.

Τα σημεία 2,3,4 και 5, μας επιβεβαιώνουν, ότι όλα τα πράγματα προέρχονται διαμέσου της δημιουργίας, από τον Ενα, δηλαδή τον Θεό, που στην ύπαρξή/αίσθησή του του πατέρα και μητέρας, θέλησε να αποκαλύψει και να προβάλλει στον Κόσμο, την δημιουργική δύναμή Του. Πράγματι σε κάθε πράγμα στον κόσμο υπάρχει το θεϊκό σημείο, που ο Θεός προέβαλλε.

Τα σημεία 6,7,8 και 9, διδάσκουν την οδό που ο άνθρωπος πρέπει να ακολουθήσει για την απελευθέρωση από κάθε έρεβος. Θα ξεχωρίσεις την γη από τη φωτιά, το πυκνό από το λεπτό, το πνεύμα από την ύλη, απαλά, με μεγάλη φροντίδα, και αυτό θα ανέλθει από την γη στον Ουρανό, για να επιστρέψει στην γη αφού συνέλεξε την δύναμη των ανώτερων και κατώτερων πραγμάτων.

Ο άνθρωπος που θα ενεργήσει έτσι, μαζί με την δόξα του κόσμου θα αποκομίσει το φως που συνίσταται στην δυνατή δύναμη κάθε ισχύος, για την οποία το πνεύμα θα νικήσει και θα εισέλθει σε όλα εκείνα που είναι στερεά.

Το σημείο 10, μας επαναβεβαιώνει ότι έτσι δημιουργήθηκε ο κόσμος, ενώ τα σημεία 11 και 12 μας γνωρίζουν το όνομα του Ερμή του Τρισμέγιστου, σχεδιαστή του πίνακα που επιβεβαιώνει ότι έχει πεί τα πάντα για τον Ηλιο.

Ο Ρουμπινένιος Πίνακας, σε πρώτη ανάγνωση, φαίνεται να είναι σε απόλυτη αντίθεση με όσα παρουσιάζονται στον Σμαράγδινο, όμως, ξαναδιαβάζοντάς τον, η αντίθεση εξαφανίζεται και εμφανίζεται η συσχέτιση, και η λειτουργία του Ηλιου επαναβεβαιώνεται.

Αυτός ο πίνακας είναι πολύ σημαντικός, κυρίως γιατί αφυπνίζει στον άνθρωπο τις πολλές δυσκολίες που πρέπει να αντιμετωπίσει και να ξεπεράσει, από τη στιγμή που, θα βρίσκεται εγκλωβισμένος στο φυσικό σώμα και στις πολλαπλότητες, πάντα δυσκολότερες και βαρύτερες και αρκετές φορές απατηλές και επικίνδυνες, τις οποίες θα πρέπει να ξεπεράσει και να νικήσει.

Στο σημείο 1, πράγματι, ενώ μας θυμίζει ότι όλα αυτά που κατανοεί ο νους του ανθρώπου είναι μόνον μία ματιά πραγμάτων που συχνά δεν είναι σαφή, εκκινώντας από την αντίληψη του Θεού, δεν πρέπει να λησμονούμε ότι ψηλά είναι η «αίγλη της Ενότητας, χαμηλά η αθλιότητα της πολλαπλότητας».

Και, στα ακόλουθα σημεία 2,3,4,5 μας θυμίζει ότι μέχρις ότου αναζητήσουμε να λύσουμε το Μέγα Πρόβλημα, που καταδικάζει τον άνθρωπο στην φυλακή του, με όρους υλικής πολλαπλότητας, δεν θα καταφέρουμε τίποτα, εφόσον παραμείνουμε φυλακισμένοι της ύλης που θα επισκιάζει όλο και περισσότερο το πνεύμα.

Ωστόσο, στα επακόλουθα σημεία 6,7,8 ο Ρουμπινένιος Πίνακας, μας διδάσκει την ορθή μέθοδο της απελευθέρωσης, που είναι το να ακολουθήσουμε την εσωτερική οδό.

Δεν πρέπει να αναζητούμε πλέον, την αλήθεια στα εξωτερικά πράγματα. Πρέπει να προσανατολιζόμαστε όλη μας την προσοχή προς την εσωτερικότητά μας, περιορίζοντας τους υλικούς ρύπους που εμποδίζουν την όραση του φωτός.

Ο Ρουμπινένιος Πίνακας τελειώνει με μία φράση συγκλονιστική, όμως βαθιά αληθινή για όσους εμπλέκονται στο περιεχόμενό της. «Ο Οσιρις είναι ένας θεός μαύρος».
Αφήνω την σημασία αυτής της φράσης στην ερμηνεία που ο κάθε αναζητητής θα δώσει, ψάχνοντας και ακονίζοντας την σκέψη του.

Από την μελέτη των δύο πινάκων, αναβλύζει η βάση του Μεγάλου Ερμητικο-Αλχημικού Έργου που θεωρεί πάντοτε δύο επίπεδα για κάθε πράγματα:
Ένα, το υλικό, το πολλαπλό σε τέλεια αναλογία με το άλλο, το πνευματικό, που απορροφά και ακυρώνει κάθε πολλαπλότητα.

Για τους αληθινούς Αλχημιστές, υπάρχει μία τέλεια αναλογική αντιστοιχία, ανάμεσα στο πνεύμα και την ύλη, ανάμεσα στον Μεταλλικό Χρυσό και τον Χρυσό ως έκφραση της επίκτητης γνώσης της κατάποσης του μήλου, και της αμέσως μετά ακολουθούμενης επισκίασης της από το ανθρώπινο σώμα και την πτώση.

Πράγματι, υπάρχει μία σαφής διαφορά ανάμεσα στην μεταλλική Αλχημεία και την ερμητικοφιλοσοφική αλχημεία, ακόμη και εάν ένας απερίσκεπτος, μπερδεύει τις δύο αλχημείες, εξαιτίας της κοινής τους ονομασίας.

Η διαφορά βρίσκεται στην έννοια της ύλης για την μεταλλική αλχημεία, διαμέσου της ολικής μεταστοιχείωσης των μετάλλων για την πραγματοποίηση του κοινού χρυσού, και από την έννοια του πνεύματος για την ερμητικοφιλοσοφική αλχημεία, για τον μετασχηματισμό της εσωτερικότητάς μας, και την μετάλλαξη παθών, ελαττωμάτων και προκαταλήψεων σε αντίστοιχες αρετές, αντιστοιχούσες στην εξεύρεση του Χρυσού, δόξας της γνώσης, που χάθηκε εξ αιτίας της πτώσης.

Ο Ερμητικός Αλχημιστής, γνωρίζει καλά πώς να μεταχειρισθεί τις εκφράσεις της φυσικής ύλης (μίξη, ζύμωση, κονιορτοποίηση, βαφή, υδράργυρος, θείον, άλας, νάτριο κλπ) που εφαρμόζεται για να αξιολογήσει την ανώτερη πραγματικότητα. Αυτός, γνωρίζει ότι κάθε δημιουργημένο αγαθό, ακόμη και εάν φαίνεται άψυχο, είναι ζωντανό εξ αιτίας μιάς δύναμης που απαντάει σε εκείνην του Δημιουργού, και ζει την δική του ζωή σε αρμονία με εκείνη όλων των άλλων πραγμάτων.

Γι αυτόν τον λόγο, ο Αλχημιστής μελετά βαθιά την Φύση για να γνωρίσει τις διαφορετικές εκδηλώσεις της και τις διάφορες δυνατότητές της, και γνωρίζει καλά ότι ο τρόπος και η δυνατότητα τελειοποίησης κάθε πράγματος εξαρτάται από την ενδόμυχη ενεργητικότητά του.

Αυτός γνωρίζει ότι, πρέπει να κατευθύνει όλη του την προσοχή στην δική του εσωτερικότητα, μαύρο κρυσφύγετο που θα πρέπει να καθαρθεί από το μαύρο, και το οποίο πρέπει να γίνει λευκό και μετά κόκκινο, πριν το Ολικό Φως, διαμέσου ενός βασανιστικού, αργού και συνεχούς μετασχηματισμού.

Αναλογικά αυτός (ο Αλχημιστής) εφαρμόζει τους ίδιους λόγους της μεταλλικής αλχημείας, για την δική του πνευματική μεταμόρφωση.

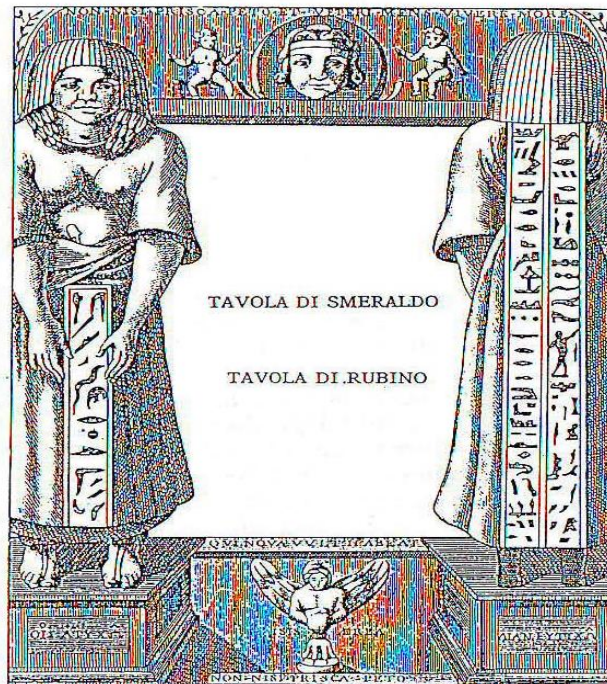
Η επιθυμία του δεν είναι εκείνη του να αποκομίσει τον μεταλλικό χρυσό. Η επιθυμία του είναι να προσεγγίσει την μέγιστη τελειότητα του δικού του «είναι» και να ξαναβρεί τον χαμένο χρυσό.

Προκύπτει αμέσως ένα ερώτημα: Γιατί ο Ερμητικός Αλχημιστής, προκειμένου να εξηγήσει την μέθοδο του δικού του εσωτερικού μετασχηματισμού, χρησιμοποιεί λόγους μιας τεχνικής η οποία σύμφωνα με την κυριολεκτική έννοια, ωθεί προς τον μετασχηματισμό ενός μετάλλου σε κοινό χρυσό;

Ο Ερμητικός Αλχημιστής, είναι πρώτα απ'όλα, ένας βαθύς γνώστης των ελαττωμάτων και παθών του Ανθρώπου, συχνά σκλάβου της επιπολαιότητάς του και της προσκόλλησής του στις δικές του επιθυμίες της υλικής του φύσης.

Γνωρίζει καλά, ότι οι άνθρωποι, εύκολοι παίκτες της νοημοσύνης τους, αγνοούν αυτό που τους φαίνεται εύκολο και εμβαθύνουν σε αυτό που τους φαίνεται δύσκολο. Γνωρίζει, εξάλλου, ότι ο άνθρωπος, όχι επαρκώς έτοιμος, κουράζεται σύντομα με τις δυσκολίες που του παρουσιάζονται και εγκαταλείπει κάθε πίεση με την δικαιολογία του ότι «αυτά είναι κουταμάρες».

Ο Ερμητικός Αλχημιστής, γνωρίζει ότι μόνον λίγοι, σε κάθε γενεά, είναι αυτοί που θα έχουν την υπομονή και την δύναμη να εμβαθύνουν και να κατανοήσουν την αληθινή σημασία όλων αυτών, και να τα εφαρμόσουν στον εσωτερικό τους μετασχηματισμό, προσεγγίζοντας στόχους πνευματικούς, και κάποιιοι, ίσως τη γνώση.

Για την μετάφραση: Π.Λιβιεράτος